

הבהרה למושג ה"דמוקרטיה"

בספריי ובהרצאותיי, אמרתי זמן רב שקבלת החלטות דורשת דמוקרטיה ויישום דורש דיקטטורה — ומכאן נולדה מילה חדשה: **דמוקרטיה**. זה מופיע בכל המדריכים והשקופיות שלנו.

כעת אני מבין שהמסגרת של "דיקטטורה ביישום" הייתה נכונה רק חלקית. בלבדתי *כין פלט לקלט*. תיארתי איך אנשים *מתנהגים* במהלך היישום מבלי להסביר *למה* הם מתנהגים כך.

המניע האמיתי ליישום יעיל הוא האינטרס המשותף.

כאשר בעלי עניין חולקים אינטרס משותף, הם באופן טבעי מזדהים איתו, תומכים בפעולות שננקטות, ומחזיקים זה את זה באחריות. אם מישו מפר את האינטרס המשותף, יש לכך השלכות. האחריות הזו היא מה שהוליד את המילה "דיקטטורה". אבל המילה מטשטשת משהו מהותי: יש להגיע ליישור הזה, לא לכפות.

דיקטטורה אמיתית היא דיספונקציונלית. דיקטטור מכריז על מה שנכון, דורש מכולם לאמץ זאת כאינטרס אישי, ושולח מתנגדים לגולאג — או גרוע מכך. זה לא מה שמתודולוגיית הניהול הסימברגטיTM של אדיזס מקדמת.

מה שאנחנו בעצם מקדמים הוא זה:

כאשר מתעוררת בעיה, איחד את קבוצת CAPI. התחילו בזיהוי האינטרס המשותף של כל בעלי העניין בפתרון הבעיה. כל בעל עניין צריך לנסח את הדברים הבאים:

- מה הבעיה, כפי שהם רואים אותה?
- מה האינטרס שלהם בפתרון הבעיה?
- למה זה משנה להם?

באמצעות דיון מכבד, הקבוצה פועלת לקראת עניין משותף — כזה שמתגלה יחד, לא מועבר מלמעלה. זהו תהליך דמוקרטי.

ברגע שהאינטרס המשותף הזה מתבסס, נובעת **משמעת מחמירה**. אין סטייה מהמטרה שהוסכם. כולם עובדים יחד. המשמעת הזו — האחדות של הפעולה — היא מה שנקרא קודם "דיקטטורה". המילה הייתה קיצור דרך שגרם לבלבול.

השלכות מעשיות למפגשי Synerteam:

כאשר צוות Synerteam מתכנס ויש *קפי* בחדר, התחילו את *שלב ההקפאה* על ידי בקשה מכל משתתף להביע את רצונו לפתור את הבעיה. זהו שלב ההצטברות. לאחר מכן עברו את שמונת השלבים כדי להגיע למסקנה שכולם באמת תומכים בה.

רק חושב,
איצ'אק אדיז